

ساعت چند بعدی برای ایجاد بستر ناوبری در سیستم های هوا و فضا و هدایت سفینه

نویسنده امیر لشگری، فارغ التحصیل مهندسی برق - مخابرات دانشگاه آزاد واحد شهرری

چکیده

زمانبندی یک از اصول ناوبری به حساب میاید اما چالش های تقسیم بندی آن و در بند شدن در قاعده گذشت (سپری شدن) و همچنین محدودیت انتشار امواج در مدیومهای مختلف نظر به یونسفر یا حتی سحابیهای موجود در فضا بر این می باشد که محدودیت ها را به سیستم جدیدی هدایت کنیم. از اینرو میتوان رجوع به ناوبری جدید در عین حال کاربردی که در این مقاله روشی ارائه میشود که با استفاده از دو تابع متعامد از بعد زمان خارج میشویم و در ازای وارد شدن به ساعت جدید که لازمه آن لایت فاکتور بصورت ترکیبی از اسکالر ها میباشد و دیستانس که خود می تواند خود سنکرون، مینا و ناوبر باشد. از اینرو سیستمهای مختلف بدن این ریتمهای شبانه روزی را دنبال می کنند که با یک ساعت اصلی در مغز هماهنگ است. این ساعت اصلی بطور مستقیم تحت تأثیر نشانه های محیطی به ویژه نور قرار دارند. به همین دلیل است که ریتم شبانه روزی به چرخه روز و شب گره خورده است و میتوان گفت المانهای چند بعدی در این راستا بصورت مینا ارائه می دهیم و مبنای جدید می تواند هدایت و ناوبری نقاط دور دست که سیگنالهای ارسالی با تاخیر بسیار مواجه هستند را آسان تر و دریافت آنرا بهبود بخشد.

واژه های کلیدی: سیستم ناوبری اینرسی، سامانه موقعیت یاب جهانی، ساعت، توابع متعامد، اشتورم لیویل، کلاک، لایت